

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ-ΤΜΗΜΑ ΑΜΟΙΒΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

46 /2024

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από την Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 16 Ιανουαρίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Λαζ. Σώχου αριθμ. 4, και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της, Α.Μ.).

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1)

του στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει η καφετέρια με διακριτικό τίτλο η οποία βρίσκεται στο επί της οδού ο οποίος παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου

, 2) του

ο οποίος δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο και ως

προς τον οποίο έγινε παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής, 3)

στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το εστιατόριο
με διακριτικό τίτλο , το οποίο βρίσκεται στην
και 4) της ετερόρρυθμης εταιρείας
με την επωνυμία , νόμιμα εκπροσωπούμενης, στην
εκμετάλλευση της οποίας ανήκει η ταβέρνα με διακριτικό τίτλο
η οποία βρίσκεται στην χιλιομέτρου της
η οποία δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο
δικηγόρο.

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 15-03-2023 αγωγή της, που κατατέθηκε στην Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό κατάθεσης 33754/69/2023 και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 09-05-2023 και κατόπιν αναβολής για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παρισταμένων διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις νομίμως κατατεθειμένες προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294, 295, 297 και 591 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής με δήλωση, που καταχωρίζεται στα πρακτικά πριν αρχίσει η συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, ανεξάρτητα αν ο εναγόμενος συναινεί, με αποτέλεσμα η αγωγή να θεωρείται ότι δεν έχει ασκηθεί και η δίκη να καταργείται. Νόμιμα, επομένως, στην προκειμένη περίπτωση, η ενάγουσα, με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της, που έγινε στο ακροατήριο και καταχωρίστηκε στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, παραιτήθηκε από το δικόγραφο της αγωγής της ως προς τον δεύτερο των εναγομένων, ως προς τον οποίο η δίκη καταργείται και η συζήτηση θα προχωρήσει σαν να είχε ασκηθεί η αγωγή μόνο κατά των λοιπών εναγομένων.

Ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με την υπ' αυτής πράξη ορισμού συζήτησης επιδόθηκε με επιμέλεια της ενάγουσας νομότυπα και εμπρόθεσμα προς την τέταρτη των εναγομένων, με κλήση προς αυτήν να παραστεί κατά την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 09-05-2023 (βλ. την υπ' αριθμ. 2374Δ/04-04-2023 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας

ο φύλλο της υπ' αρ. 46 /2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών

). Κατά τη δικάσιμο εκείνη η υπόθεση αναβλήθηκε για την ανωτέρω αναφερόμενη δικάσιμο. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης η ως άνω τέταρτη των εναγομένων δεν εκπροσωπήθηκε νόμιμα από πληρεξούσιο δικηγόρο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε κατά τη σειρά του οικείου πινακίου, συνεπώς, πρέπει η υπόθεση να συζητηθεί ερήμην αυτής (άρθρα 271 παρ. 1, 2 εδ. α', 591 παρ.1 εδ.α' και 614 περ. 5 ΚΠολΔ).

Ο ν. 2121/1993, όπως ισχύει και μετά την τροποποίηση των διατάξεών του από τις διατάξεις του ν. 4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20-7-2017), προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, η οποία διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά τη θέσπιση του ν. 4481/2017, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λπ., ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του ν. 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγράφει στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ. 1 και 3 ν. 2121/1993). Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται

υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ. 2 ν. 2121/1993) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες, διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 3 του ν. 4481/2017 ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, ενώ «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. Ως «χρήστης», σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, νοείται κάθε πρόσωπο ή οντότητα που εκτελεί πράξεις που υπόκεινται στην άδεια των δικαιούχων, στην αμοιβή των δικαιούχων ή στην καταβολή αποζημίωσης στους δικαιούχους και το οποίο δεν ενεργεί υπό την ιδιότητα του καταναλωτή. Επίσης, το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017 ορίζει ότι: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού μπορούν να συνιστούν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στον οποίο αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα την εξουσία, ιδίως, να διαπραγματεύεται, να χορηγεί άδειες, να συμφωνεί το ύψος των αμοιβών, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια, να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες και να τη διανέμει στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, 2. Για τη χορήγηση της άδειας λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, καθώς

ο φύλλο της υπ' αρ. 46 /2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις του παρόντος νόμου για τη συλλογική διαχείριση». Επιπλέον, κατά το άρθρο 7 παρ. 1 και 2 του ν. 4481/2017, «οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρου 7 του ν. 4481/2017, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών

συλλογικής διαχείρισης και του άρθρου 5 παρ. 2 του ν. 2054/1992, προκύπτει, ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του ν. 2054/1992) «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί, αντίστοιχοι, δικαιούχοι, για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 «δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήσης αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη (άρθρ. 3 παρ. 2) καθίσταται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού»-καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας· και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια. Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 Ν.2121/93. Η έννοια δε της

«προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν. 2121/93, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Περαιτέρω το άρθρο 22 παρ. 1-7 του ν. 4481/2017 προβλέπει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής

διαχείρισης και οι χρήστες διεξάγουν διαπραγματεύσεις για τη χορήγηση αδειών χρήσης των δικαιωμάτων με καλή πίστη και στο πλαίσιο αυτό ανταλλάσσουν κάθε αναγκαία πληροφορία. 2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους, αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 του ν. 2121/1993. 3. Οι όροι χορήγησης αδειών χρήσης βασίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια που δεν εισάγουν διακρίσεις. Κατά τη χορήγηση αδειών χρήσης δικαιωμάτων που αφορούν σε επιγραμμικές υπηρεσίες οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν υποχρεούνται να χρησιμοποιούν ως προηγούμενο τους όρους χορήγησης αδειών χρήσης που έχουν συμφωνηθεί με έναν χρήστη, όταν ο χρήστης αυτός παρέχει ένα νέο είδος επιγραμμικής υπηρεσίας, το οποίο είναι διαθέσιμο στο κοινό της ΕΕ για λιγότερο από τρία (3) έτη. 4. Για τη χορήγηση άδειας οι χρήστες υποβάλλουν σχετικό αίτημα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αναφέροντας μεταξύ άλλων τις πληροφορίες που είναι απαραίτητες για τον σκοπό αυτόν. Μετά τη λήψη όλων των σχετικών πληροφοριών ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, χορηγεί την άδεια, εκτός εάν συντρέχει λόγος άρνησης, τον οποίο γνωστοποιεί με ειδική αιτιολογία εγγράφως στον χρήστη και κοινοποιεί στον ΟΠΕ. 5. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν τη δυνατότητα στους χρήστες να επικοινωνούν με αυτούς με ηλεκτρονικά μέσα, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας να υποβάλλουν αναφορές σε σχέση με τη χρήση άδειας. 6. Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης είτε του χρήστη είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις. Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει. 7. Σε

ο φύλλο της υπ' αρ. /2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παρ. 6». Ακολούθως, με το άρθρο 54 παρ. 6 του ν. 4481/2017 καταργήθηκαν οι διατάξεις του τέταρτου και πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, με τις οποίες προβλέπονταν, ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονταν από το καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις των άρθρων 12 επ. ΚΠολΔ κατά την τακτική διαδικασία. Επίσης, με την επιφύλαξη της παραγράφου 12 του άρθρου 53 και της παραγράφου 15 του ανωτέρω άρθρου, καταργούνται τα άρθρα 54 έως 58 του ν. 2121/1993 και η παρ. 3 του άρθρου 72 του ν. 2121/1993. Συνακόλουθα, μετά την κατάργηση του τέταρτου και του πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και την αποσπασματική υπαγωγή του περιεχομένου τους στο άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017 με τίτλο «Άδειες χρήσης, καθορισμός ύψους αμοιβής και εύλογης αμοιβής» όλες οι προεκτεθείσες διαφορές, στα πλαίσια του οριστικού προσδιορισμού της αμοιβής και του ύψους της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, δικάζονται από το, κατά το άρθρο 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017, αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, η οποία διαγράφει καθαρά το δικονομικό πλαίσιο στο οποίο θα κινηθεί ο δικαστικός αγώνας χωρίς να προβλέπεται στη διάταξη αυτή, διάσπαση της αρμοδιότητας του και διαχωρισμό αντικειμένων της δίκης του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993 με βάση περισσότερα συστήματα οριοθέτησης και κριτήρια προσδιορισμού και τον δικονομικό διαχωρισμό κοινών κατ' ουσίαν συμφερόντων του δικαιούχου. Περαιτέρω από τη γραμματική και συστηματική δε ερμηνεία του άρθρου 22 παρ. 1 ν. 4481/2017, δεν ιδρύεται υποχρέωση διαπραγμάτευσης του ύψους της εύλογης αμοιβής των παρ. 1 και 5 του άρθρου 49 ν. 2121/1993. Η παρ. 7 του άρθρου

22 ν. 4481/2017, αντιβαλλόμενη προς την παρ. 6, δεν εντάσσεται στο σύστημα της αναγκαστικής σύμβασης, διότι ο χρήστης έχει ήδη λόγω της νόμιμης άδειας, την ευχέρεια χρήσης του προστατευομένου αντικειμένου. Η διαφωνία τελεί, υπό διαφορετικές προϋποθέσεις, αναλόγως αν πρόκειται για συμβατική ή νόμιμη άδεια. Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να είναι απόρροια άκαρπων διαπραγματεύσεων, ενώ στη δεύτερη, απλώς, της άρνησης του χρήστη να καταβάλλει στον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, την καθορισθείσα από αυτόν εύλογη αμοιβή. Σύμφωνα, δε, με το άρθρο 22 παρ. 6 εδαφ. β' του ν. 4481/2017, η αγωγή καθορισμού της οριστικής αμοιβής για την άσκηση αποκλειστικών εξουσιών, εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ (άρθρ. 614 - 622). Όμοια ισχύουν και για εκείνον της εύλογης αμοιβής, όπως ρητά προβλέπει το άρθρο 22 παρ. 7 εδαφ. β' του ν. 2121/1993. Κατά τα λοιπά, η νομοθετική επιλογή διασπά την τηρούμενη διαδικασία για τις διαφορές που απορρέουν από το νόμο 2121/1993, ενώ όλες οι υπόλοιπες διαφορές συνεχίζουν να εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία, οι περί καθορισμού δε της οριστικής αμοιβής εκδικάζονται κατ' εκείνη των περιουσιακών διαφορών. Έτσι, κατά την ως άνω διαδικασία δεν εκδικάζεται κάθε διαφορά που αφορά στην αμοιβή για τις αποκλειστικές εξουσίες και τις νόμιμες άδειες, αλλά μόνο οι του δικαστικού καθορισμού τους. Αν αντιθέτως, οι αμοιβές καθορίζονται συμβατικά και δεν καταβάλλονται, η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την τακτική διαδικασία σύμφωνα με το ν. 4481/ 2017. Πλέον δε, κατά το εδαφ. β' των παρ. 6 και 7 του άρθρου 22 ν. 4481/2017, καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο, πρόκειται δηλαδή περί εξαιρετικής κατά την έννοια του άρθρου 17 ΚΠολΔ, αρμοδιότητας των Μονομελών Πρωτοδικείων, ιδρυόμενης σε βάρος των Ειρηνοδικείων και των Πολυμελών Πρωτοδικείων. Η διαφωνία μεταξύ Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης και χρήστη, ως προς το ύψος της αμοιβής ή και τους όρους πληρωμής της, συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της προσφυγής στον δικαστικό καθορισμό της αμοιβής. Δεδομένου, δε, ότι η αξίωση γεννάται αυτοδικαίως από και με την άσκηση της προνομιακής χρήσης, η διαφωνία δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου (άρθρο 49 παρ. 1 και 5 ν. 2121/1993). Αντιθέτως, αφορά στο έννομο συμφέρον των αιτούντων-εναγόντων. Περαιτέρω, ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δεν

ο φύλλο της υπ' αρ. 416 /2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

υπέχει κατά νόμο, υποχρέωση διαπραγμάτευσης με τον χρήστη ως προς το ύψος της αμοιβής, συμφυώς και ως προς τους όρους πληρωμής, αλλά καθορίζει ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης τα ανωτέρω μονομερώς, δυνάμει διαπλαστικού δικαιώματος (άρθρο 379 αναλόγως). Επομένως, σε αντίθεση με όσα ισχύουν σχετικά με τη διαφωνία της παρ.6, αυτή της παρ. 7 άρθρ. 22 του ν. 4481/2017, δεν προϋποθέτει την προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων και το διαπλαστικό δικαίωμα του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ασκείται και με την αίτηση-αγωγή δικαστικού καθορισμού. Κατά το γράμμα δε της διάταξης, η διαφωνία δύναται, υπαλλακτικώς, να άπτεται είτε του ύψους της αμοιβής, είτε των όρων πληρωμής, π.χ. αν θα καταβάλλεται εφάπαξ ή τμηματικώς. Περίπτωση διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής υπάρχει και όταν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει αμοιβή, διότι η χρήση καταλαμβάνεται από εξαίρεση ή περιορισμό. Κατά τα λοιπά, στο δικόγραφο της αίτησης ή αγωγής του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης πρέπει να αναφέρεται ότι ασκήθηκε το διαπλαστικό δικαίωμα, ότι ο χρήστης διαφωνεί με την καθορισθείσα αμοιβή ή και τους όρους πληρωμής, καθώς και ότι αυτοί είναι εύλογοι (Εφίωανν 56/2022, ΤΝΠ Νόμος).

Στην προκείμενη περίπτωση, η ενάγουσα εκθέτει με την κρινόμενη αγωγή της ότι είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993, για τους μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Ότι, υπό την ιδιότητά της αυτή και έχοντας την προβλεπόμενη από το νόμο αποκλειστική αρμοδιότητα και υποχρέωση, μεταξύ άλλων, της είσπραξης, της δικαστικής διεκδίκησης και της διανομής της από το νόμο προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών της, καθώς και των αλλοδαπών καλλιτεχνών, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας που έχει καταρτίσει με τους αναφερόμενους στην αγωγή αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, συνέταξε το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, για τη χρήση των ραδιοηλεκτρονικών προγραμμάτων από επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη, το

οποίο γνωστοποίησε στο κοινό σύμφωνα με το άρθρο 56 του Ν 2121/1993. Ότι οι πρώτος, τρίτη και τέταρτη των εναγομένων, που διατηρούν επιχειρήσεις στην Αττική, και συγκεκριμένα καφετέρια, εστιατόριο και ταβέρνα-εστιατόριο έκτασης 50 τ.μ., 30 τ.μ. και 200 τ.μ., αντιστοίχως, λειτούργησαν, δε, κατά τα έτη 2016 έως και 2021, προέβαιναν κατά τη διάρκεια λειτουργίας τους, μέσω των εγκατεστημένων σε αυτές συσκευών ήχου, σε δημόσια εκτέλεση των δειγματοληπτικά αναφερόμενων στην αγωγή έργων των μελών που η ίδια η ενάγουσα εκπροσωπεί, σε αόριστο αριθμό προσώπων-πελατών της. Ότι οι εναγόμενοι παρά τις συνεχείς οχλήσεις της, αρνούνται την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που δικαιούνται τα μέλη της βάσει του ως άνω δημοσιευμένου αμοιβολογίου, το οποίο προβλέπει ετήσια αμοιβή 100 ευρώ για επιχειρήσεις έκτασης έως 50 τ.μ, και 200 ευρώ για επιχειρήσεις έκτασης έως 200 τμ. Ότι, για το λόγο αυτό, άσκησε σε βάρος των εναγομένων αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης ως άνω αμοιβής. Με βάση αυτό το ιστορικό, κατά τη δέουσα εκτίμηση του περιεχομένου της αγωγής και του αιτητικού της, η ενάγουσα ζητά: α) να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της για την εν λόγω εκμετάλλευση από τους εναγομένους του ρεπερτορίου της, όπως ακριβώς περιγράφεται στο ιστορικό της αγωγής της, δηλαδή την δημόσια εκτέλεση, παρουσίαση, χρήση του έργου της στην πελατεία των εναγομένων με τη χρήση υλικών φορέων στους οποίους είναι εγγεγραμμένες οι ερμηνείες/εκτελέσεις, καθιστώντας ελεύθερη την πρόσβαση της πελατείας τους, σε όλα τα μεταδιδόμενα έργα, καθ' όλο το ωράριο λειτουργίας των επιχειρήσεών τους, για έκαστο εκ των πρώτου και τρίτης των εναγόμενων στα 100 ευρώ κατ' έτος, πλέον του εκάστοτε αναλογούντος ΦΠΑ, για κάθε έτος λειτουργίας τους, ήτοι για τα έτη 2016 έως και 2021, πλην των ετών 2020 και 2021, οπότε και ζητείται να καθορισθεί το ποσό των 50 ευρώ, για δε την τέταρτη εναγομένη, στα 200 ευρώ κατ' έτος, πλέον του εκάστοτε αναλογούντος ΦΠΑ, για κάθε έτος λειτουργίας τους, ήτοι για τα έτη 2016 έως και 2021, πλην των ετών 2020 και 2021, οπότε και ζητείται να καθορισθεί το ποσό των 100 ευρώ, β) να καθορισθεί το ύψος της ανωτέρω αμοιβής για τον πρώτο και την τρίτη των εναγομένων, στο συνολικό ποσό των 500 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, για δε την τέταρτη εναγομένη, στο συνολικό ποσό των 1000 ευρώ, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ και γ) να υποχρεωθούν

ο φύλλο της υπ' αρ. 46 /2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

οι εναγόμενοι να της καταβάλουν τα ανωτέρω επιμέρους ποσά που αντιστοιχούν στην εύλογη αμοιβή εκάστου έτους με βάσει τις διατάξεις των νόμων 2121/1993 και 4481/2017, επικουρικά κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, τόσο δε το κεφάλαιο, όσο και τον αναλογούντα ΦΠΑ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής. Ζητεί, τέλος, να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησαν κατά τα ανωτέρω έτη, προκειμένου εκείνη να προβεί στη διανομή και καταβολή των ποσών που οφείλονται στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων, να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή, καθώς και να καταδικασθούν αυτοί στην πληρωμή των δικαστικών της εξόδων. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή αρμοδίως (άρθρα 22 παρ. 6 εδ. β και 7 εδ. β του Ν. 4481/2017, 22 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ) εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 22 παρ. 6 εδ. β, 7 εδ.β του Ν. 4481/2017 και άρθρα 591 και 614 επ. ΚΠολΔ), και είναι ορισμένη, κατ' άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, και νόμιμη, ως προς την κύρια βάση της, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 287, 345, 346, ΑΚ, 1, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1, 2, 46 παρ. 3 εδ. β, 49 παρ. 1, 56 παρ. 1, 3 εδ. ε' και επόμενα του Ν. 2121/1993, 3, 5 παρ. 1,2, 7 παρ. 1,2 και 23 του Ν. 4481/2017, 2 έως 5, 7, 10 και 12 του Ν. 2054/1992 (με τον οποίο κυρώθηκε η Διεθνής Σύμβασης της Ρώμης), 176 επ., 907 και 908 περ. γ' ΚΠολΔ, πλην του σωρευόμενου αιτήματος να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησαν κατά τα επίδικα έτη, που κρίνεται απορριπτέο ως μη νόμιμο, διότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 24 του ν. 4481/2017, τούτη η υποχρέωση βαρύνει μόνο τους χρήστες, που έχουν συνάψει σύμβαση χρήσης με την ενάγουσα, αποτελούσα ουσιαστικά παρεπόμενη συμβατική υποχρέωση, η μη εκπλήρωση της οποίας παρέχει το δικαίωμα στην ενάγουσα να επιβάλει προσαύξηση επί της οφειλόμενης αμοιβής ή να καταγγείλει τη μεταξύ τους σύμβαση. Εξάλλου, ακόμα και σε περίπτωση που ήθελε θεωρηθεί ότι η ενάγουσα δικαιούται να αξιώσει την επίδειξη των ως άνω καταλόγων στο πλαίσιο του άρθρου 902 ΑΚ, το αίτημα κρίνεται απορριπτέο ως απαράδεκτο, λόγω αοριστίας, καθόσον αυτή ουδόλως επικαλείται ότι οι εναγόμενοι έχουν

στην κατοχή της τα προς επίδειξη έγγραφα (ΜΠρΘεσσαλ 670/2023, ΤΝΠ Νόμος). Επίσης, απορριπτέο ως μη νόμιμο κρίνεται το παρεπόμενο αίτημα περί επιδίκασης τόκων, κατά το μέρος που αφορά στον αναλογούντα στην εύλογη αμοιβή Φ.Π.Α., από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής, αφού η αξίωση για καταβολή του αναλογούντος ΦΠΑ καθίσταται απαιτητή από την είσπραξη του τυχόν επιδικαζόμενου ποσού και την έκδοση του αντίστοιχου τιμολογίου, οπότε από εκείνο το σημείο κι έπειτα εκκινεί η τοκοφορία (ΠΠρΠειρ 435/2016, ΤΝΠ ΔΣΑ Ισοκράτης). Σημειώνεται, τέλος, ότι όσον αφορά στο παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, αυτό είναι νόμιμο μόνο όσον αφορά στο καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής, δεδομένου ότι μόνο οι καταψηφιστικές αποφάσεις αποτελούν κατ' άρθρο 904 ΚΠολΔ εκτελεστό τίτλο. Αντιθέτως, η αγωγή, κατά την επικουρική βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού, κρίνεται απορριπτέα ως μη νόμιμη, καθόσον η από το άρθρο 904 του ΑΚ αγωγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι επιβοηθητικής φύσης και μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός εάν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία στηρίζεται η αγωγή από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, γεγονός που δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση, καθ' ότι η εν λόγω αγωγή στηρίζεται, ως προς την επικουρική της βάση, στα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται και ως προς την κύρια βάση της (βλ. Εφ. Λαμ. 54/2013 ΤΝΠ Νόμος). Πρέπει, επομένως, η αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας προσκομίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του Ν. 4640/2019, το από 14-03-2023 έγγραφο ενημέρωσης της ενάγουσας για τη δυνατότητα διαμεσολαβητικής διευθέτησης της διαφοράς, κατά το μέρος που κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το προσήκον για το αντικείμενο της τέλος δικαστικού ενσήμου, με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το με αριθμό 642645870954 0715 0066 ηλεκτρονικό παράβολο).

Από την εκτίμηση των ένορκων καταθέσεων των μαρτύρων που εξετάστηκαν επιμελεία των παρόντων διαδίκων (ένας από κάθε πλευρά) και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απομαγνητοφωνημένα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, σε συνδυασμό με το σύνολο

των επικαλούμενων και προσκομιζόμενων εκ μέρους των διαδίκων εγγράφων, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα συνιστά ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου, των τραγουδιστών - ερμηνευτών και των μουσικών, ο οποίος συστάθηκε κατά τους όρους των άρθρων 54 και 55 του Ν. 2121/1993 από τα μέλη του, ήτοι α) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», β) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ.» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ» και γ) από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», δυνάμει του από 28.9.2011 καταστατικού, η σύσταση και λειτουργία του οποίου εγκρίθηκε με την με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/687/124043/9-12-2011 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού (ΦΕΚ Β, 3245/30-12-2011) στον οποίο έχει ανατεθεί, σύμφωνα με το άρθρο 4 του προαναφερόμενου καταστατικού, με πληρεξουσιότητα και κατ' αποκλειστικότητα, για όλο τον χρόνο της λειτουργίας του, η άσκηση όλων ανεξαιρέτως των εξουσιών και δικαιωμάτων των παραπάνω μελών του, οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, σε σχέση με την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, και ο οποίος λειτουργεί ήδη κατά τους όρους του άρθρου 5 παρ. 1 του Ν. 4481/2017. Οι εξουσίες της ενάγουσας περιλαμβάνουν, κατά τα διαλαμβανόμενα στο άρθρο 3 του ως άνω καταστατικού της, τη διαπραγμάτευση με τους χρήστες της ενιαίας και εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, την κατάρτιση συμβάσεων με τους χρήστες ή αντιπροσωπευτικές ενώσεις αυτών σχετικά με το ύψος της εν λόγω αμοιβής, την προβολή των εν λόγω αξιώσεων εύλογης και ενιαίας αμοιβής δικαστικώς και εξωδίκως, την είσπραξη αυτής και τη διανομή της στα μέλη της, προς τούτο δε δύναται να προβεί σε κάθε εξώδικη και δικαστική ενέργεια,

εγείροντας αγωγές και ασκώντας ένδικα μέσα, εξουσία που της παρέχεται και εκ του νόμου, κατά το άρθρο 49 παρ. 6 του Ν. 2121/1993 και ήδη κατά το άρθρο 5 παρ. 1 και 2 του Ν. 4481/2017, και καταλαμβάνει και αξιώσεις που είχαν γεννηθεί και πριν από τη σύστασή της, αρκεί να μην είχαν καταστεί επίδικες (άρθρο 49 παρ. 7 του Ν. 2121/1993 και ήδη άρθρο 5 παρ. 3 του Ν. 4481/2017). Τα μέλη της ενάγουσας, ήτοι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους διακριτικούς τίτλους «GRAMMO», «ΕΡΑΤΩ» και «ΑΠΟΛΛΩΝ» αποτελούν τους μόνους και αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς στην κατηγορία τους, ήτοι στην κατηγορία των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας και ήχου, των τραγουδιστών και των μουσικών αντίστοιχα), ενώ η ίδια η ενάγουσα συνιστά τον μοναδικό και αντιπροσωπευτικό οργανισμό της κατηγορίας των δικαιούχων που εκείνη εκπροσωπεί. Συνεπεία των προαναφερόμενων, η ενάγουσα ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, που υπάγονται στη συλλογική διαχείριση των ανωτέρω οργανισμών, μελών της, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους, νομιμοποιείται δε κατ' αποκλειστικότητα να προβαίνει σε όλες τις αναγκαίες ενέργειες για τη δικαστική επιδίωξη του δικαιώματος εύλογης αμοιβής ιδίως ονόματι, για όλο το χρονικό διάστημα της λειτουργίας της, συμπεριλαμβανομένης της άσκησης της παρούσας αγωγής, για το ίδιο, δε, χρονικό διάστημα οι διαχειριστικές αρμοδιότητες των μελών της έχουν ανασταλεί, εξαιρουμένων των εκκρεμών κατά τον χρόνο σύστασης της ενάγουσας δικών. Περαιτέρω, οι ανωτέρω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της ενάγουσας ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των ανωτέρω δικαιούχων έχουν συνάψει, με αντίστοιχους, προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, ερμηνευτές-τραγουδιστές, εκτελεστές-μουσικοί, και για την χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέρα, όμως, από τις προαναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι προαναφερόμενοι ημεδαποί

οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης (μέλη της ενάγουσας ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης) νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις ανωτέρω ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Αποδείχθηκε, δε, ότι, λόγω αδυναμίας να προσδιορισθεί η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής αλλά και λόγω του ύψους των εξόδων που θα απαιτούνταν για τον υπολογισμό και τον έλεγχο αυτής επί τη βάσει των εσόδων κάθε εκμετάλλευσης, οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της ενάγουσας προέβησαν το έτος 1998 στην κατάρτιση αμοιβολογίου, το οποίο γνωστοποιήθηκε στους ενδιαφερομένους κατά τον χρόνο της κατάρτισής του δια της δημοσίευσής του σε τρεις εφημερίδες. Το αμοιβολόγιο αυτό δημοσιεύθηκε εκ νέου το έτος 2012, με πρωτοβουλία του νεοσυσταθέντος τότε ενιαίου Οργανισμού και δη σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες, και εν συνεχεία τροποποιήθηκε με το αμοιβολόγιο που κατήρτισε η ενάγουσα (ενιαίος Οργανισμός) το έτος 2015, το οποίο δημοσιεύθηκε και αυτό νόμιμα σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες. Σύμφωνα με το περιεχόμενο του τροποποιημένου ως άνω αμοιβολογίου, η οφειλόμενη από τους χρήστες της κατηγορίας στην οποία ανήκουν οι επιχειρήσεις των εναγομένων, ήτοι για τις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη (καφετέριες, εστιατόρια, καφενεία, αναψυκτήρια, ταχυφαγεία, καφέ-ζαχαροπλαστεία, internet καφέ κ.λπ.), με εμβαδόν έως 50 τ.μ., εύλογη αμοιβή ορίστηκε σε εφάπαξ ποσό κατ' έτος 100 ευρώ, ενώ με εμβαδόν έως 200 τμ, ορίστηκε σε ποσό 200 ευρώ. Όσον αφορά, δε, στην ερήμην δικαζόμενη τέταρτη των εναγομένων, λαμβάνοντας υπόψη ότι αντικείμενο της ομολογίας αποτελούν μόνο πραγματικά γεγονότα (άρθρα 335 και 352 ΚΠολΔ) και όχι η εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών, όπως ο προσδιορισμός της προβλεπόμενης στη διάταξη του άρθρου 49 Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, που αποτελεί αντικείμενο αποκλειστικά αξιολογικής κρίσης του δικαστηρίου, ενόψει και του γεγονότος ότι η χρήση των έργων των μελών της ενάγουσας από την τέταρτη των

εναγομένων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα, σε σχέση με το αντικείμενο της επιχείρησής της και λαμβανομένων υπόψη της φύσης και των συνθηκών της από μέρους του εκμετάλλευσης των προστατευόμενων έργων, με συνέπεια να καθίσταται αδύνατη η εφαρμογή του προβλεπόμενου από τη διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 Ν. 2121/1993 τρόπου υπολογισμού της εύλογης αμοιβής σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της τέταρτης των εναγομένων και προέρχονται από την εκμετάλλευση των εν λόγω έργων, αποδεικνύεται ότι η τέταρτη των εναγομένων διατηρεί επιχείρηση-εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο

επί του

στην

με ωφέλιμους χώρους συνολικής επιφάνειας 200 τ.μ. Η συγκεκριμένη επιχείρηση παρέχει υπηρεσίες εστίασης καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, εντός, δε, του καταστήματος αυτής υπάρχει μόνιμη ηχητική εγκατάσταση από την οποία αναμεταδίδεται, καθημερινά, και καθ' όλη σχεδόν τη διάρκεια της ημέρας μουσική, ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου. Τα προαναφερόμενα προκύπτουν από την κατάθεση του μάρτυρα της ενάγουσας στο ακροατήριο και από τις δημοσιευμένες στην ιστοσελίδα της εν λόγω επιχείρησης στο facebook φωτογραφίες, τις οποίες προσκόμισε νόμιμα και επικαλέστηκε η ενάγουσα. Με βάση τα ανωτέρω, η ως άνω επιχείρηση της τέταρτης εναγομένης εμπίπτει στην κατηγορία των επιχειρήσεων στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη, και ως εκ τούτου για την μουσική που αναμεταδόθηκε και παρουσιάστηκε σε αυτή στο κοινό από υλικούς φορείς κατά τα έτη 2016 έως και 2021 οφείλεται σύμφωνα με το ως άνω τροποποιηθέν αμοιβολόγιο που δημοσίευσε η ενάγουσα, λαμβάνοντας υπόψη το προαναφερόμενο εμβαδό του καταστήματος, το ποσό των 200 ευρώ για έκαστο από τα παραπάνω έτη, πλην των ετών 2020 και 2021, οπότε και προβλέφθηκε έκπτωση στα ως άνω ποσά λόγω της επιβολής έκτακτων μέτρων για την καταπολέμηση της πανδημίας και το ποσό ανήλθε στα 100 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 1000 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 24%. Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι ο πρώτος των εναγομένων διατηρεί επιχείρηση-καφετέρια με το διακριτικό τίτλο

με ωφέλιμους χώρους συνολικής επιφάνειας 50 τ.μ, η οποία ξεκίνησε τη λειτουργία της από τον Οκτώβριο του 2016, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στο έγγραφο της ΑΑΔΕ που προσκομίζει και επικαλείται ο πρώτος των

εναγομένων. Η συγκεκριμένη επιχείρηση παρέχει της υπηρεσίες της καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, εντός, δε, του καταστήματος αυτής υπάρχει μόνιμη ηχητική εγκατάσταση από την οποία αναμεταδίδεται, καθημερινά, μουσική, ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου. Τα προαναφερόμενα προκύπτουν από την κατάθεση του μάρτυρα της ενάγουσας στο ακροατήριο, καθώς και από τις δημοσιευμένες στην ιστοσελίδα της εν λόγω επιχείρησης στο facebook φωτογραφίες, τις οποίες προσκόμισε νόμιμα και επικαλέστηκε η ενάγουσα. Η ενάγουσα επικοινωνήσε μέσω των υπαλλήλων της με τον πρώτο εναγόμενο πολλάκις τηλεφωνικά για να την ενημερώσει για τη σχετική υποχρέωσή της καταβολής εύλογης αμοιβής, όπως προκύπτει με σαφήνεια από τα τηλεφωνικά αρχεία της ενάγουσας, τα οποία η τελευταία προσκομίζει. Πλην όμως ο πρώτος εναγόμενος ουδέν κατέβαλε στην ενάγουσα, ισχυρίζεται δε ότι από το έτος 2018 έως και το έτος 2019 είχε καταρτίσει σύμβαση με την εταιρεία «OneMediaGroupMIKE-JamendoSA» και για τα έτη 2020 έως και σήμερα έχει καταρτίσει σύμβαση με την εταιρεία «ΙΚΟΝΤΑΚΤ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΕΡΙΟΡΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΛΕΙΣΤΩΝ ΚΥΚΛΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΤΥΩΝ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΕΣ» με αντικείμενο την ενοικίαση λογισμικού διαχείρισης και ανάπτυξης μουσικής τα πνευματικά δικαιώματα επί του οποίου ανήκουν στην ως άνω εταιρεία και την προμήθεια υλικού φορέα κατάλληλου προς εγκατάσταση σε ηλεκτρονικό υπολογιστή. Ισχυρίζεται δε ότι οι ως άνω εταιρείες έχουν αποκτήσει και διατηρούν τα εκχωρούμενα δικαιώματα μηχανικής αναπαραγωγής και δημόσιας εκτέλεσης επί των παραχωρούμενων έργων από τους πνευματικούς δημιουργούς αυτών, όσον δε αφορά στα συγγενικά δικαιώματα, οι μεν παραγωγοί έχουν παραιτηθεί της αξιώσεως της «εύλογης αμοιβής», οι δε ερμηνευτές και μουσικοί έχουν εγγυηθεί ότι δεν έχουν παραχωρήσει την αξίωση εύλογης αμοιβής σε οιονδήποτε Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης στην Ελλάδα ή το εξωτερικό για όλη τη διάρκεια της σύμβασης. Καταλήγει τέλος ότι για το λόγο αυτό δεν υποχρεούται να καταβάλει αμοιβή για τη δημόσια εκτέλεση σε οιονδήποτε Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, επομένως δεν υποχρεούται στην καταβολή αμοιβής στην ενάγουσα. Ο ισχυρισμός αυτός ωστόσο είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, ήτοι δεν απαλλάσσεται ο πρώτος εναγόμενος από την υποχρέωση καταβολής αμοιβής στην ενάγουσα, διότι η ενάγουσα είναι ο

μόνος ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που δικαιούται να εισπράττει το δικαίωμα εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 Ν.2121/1993, στην ελληνική επικράτεια, το οποίο γεννάται αμέσως από και δια της χρήσης των υλικών φορέων ήχου και η αρμοδιότητά της αυτή καταλαμβάνει όλες τις κατηγορίες δικαιούχων που εκπροσωπεί και όλα τα έργα τους, ενώ έχει υπέρ της το τεκμήριο του άρθρου 55 παρ.2 Ν.2121/1993, που δεν ανατράπηκε εν προκειμένω από τους ισχυρισμούς και αποδεικτικά μέσα του πρώτου εναγομένου. Εξάλλου, το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν.2121/1993 είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του ίδιου νόμου, δηλαδή στην ενάγουσα. Με βάση τα ανωτέρω, η επιχείρηση του πρώτου εναγομένου εμπίπτει στην κατηγορία των επιχειρήσεων στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη, και, ως εκ τούτου, για τη μουσική που αναμεταδόθηκε και παρουσιάστηκε σε αυτή στο κοινό από υλικούς φορείς, κατά τα έτη 2016 έως και 2021, οφείλεται, σύμφωνα με το ως άνω τροποποιηθέν αμοιβολόγιο που δημοσίευσε η ενάγουσα, λαμβάνοντας υπόψη το προαναφερόμενο εμβαδό του καταστήματος, το ποσό των 100 ευρώ για έκαστο από τα παραπάνω έτη, πλην του έτους 2016 οπότε και ξεκίνησε τον Οκτώβριο η λειτουργία της επιχείρησης και επομένως το ποσό διαμορφώνεται στα (8,33 ευρώ x 3 μήνες=) 25 ευρώ και πλην των ετών 2020 και 2021, οπότε και προβλέφθηκε έκπτωση στα ως άνω ποσά λόγω της επιβολής έκτακτων μέτρων για την καταπολέμηση της πανδημίας και το ποσό ανήλθε στα 50 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 425 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 24%. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η τρίτη εναγόμενη εκμεταλλεύεται εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο , στην

με ωφέλιμους χώρους συνολικής επιφάνειας 30τμ. Η συγκεκριμένη επιχείρηση παρέχει υπηρεσίες εστίασης καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, εντός, δε, του καταστήματος αυτής υπάρχει μόνιμη ηχητική εγκατάσταση από την οποία αναμεταδίδεται, καθημερινά, μουσική, ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου, η αναμετάδοση δε αυτή υφίσταται ήδη τουλάχιστον από το έτος 2016, καθώς δεν αποδεικνύεται από το υπ' αριθμ. 6180/141/2018 έγγραφο της Διεύθυνσης Υγειονομικού Ελέγχου ότι έως το έτος 2018 δεν ακουγόταν

46
ο φύλλο της υπ' αρ. /2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

μουσική στο χώρο. Σε κάθε περίπτωση από το προσκομιζόμενο και επικαλούμενο από την ενάγουσα από 12-09-2017 δελτίο τύπου του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας προκύπτει ότι, εφόσον στον χώρο της επιχείρησης υπάρχει τηλεόραση, τεκμαίρεται η χρήση μουσικού ρεπερτορίου. Τα προαναφερόμενα προκύπτουν από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα της ενάγουσας, καθώς και από τις δημοσιευμένες στην ιστοσελίδα της εν λόγω επιχείρησης στο facebook φωτογραφίες, τις οποίες προσκόμισε νόμιμα και επικαλέστηκε η ενάγουσα. Με βάση τα ανωτέρω, η επιχείρηση της τρίτης εναγομένης εμπίπτει στην κατηγορία των επιχειρήσεων στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη, και, ως εκ τούτου, για τη μουσική που αναμεταδόθηκε και παρουσιάστηκε σε αυτή στο κοινό από υλικούς φορείς, κατά τα έτη 2016 έως και 2021, οφείλεται, σύμφωνα με το ως άνω τροποποιηθέν αμοιβολόγιο που δημοσίευσε η ενάγουσα, λαμβάνοντας υπόψη το προαναφερόμενο εμβαδό του καταστήματος, το ποσό των 100 ευρώ για έκαστο από τα παραπάνω έτη, πλην των ετών 2020 και 2021, οπότε και προβλέφθηκε έκπτωση στα ως άνω ποσά λόγω της επιβολής έκτακτων μέτρων για την καταπολέμηση της πανδημίας και το ποσό ανήλθε στα 50 ευρώ, ήτοι το συνολικό ποσό των 500 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 24%. Η ενάγουσα επικοινωνήσε μέσω των υπαλλήλων της με την τρίτη εναγομένη για να την ενημερώσει για τη σχετική υποχρέωσή της καταβολής εύλογης αμοιβής. Πλην όμως η τρίτη εναγομένη ουδέν κατέβαλε στην ενάγουσα. Σημειώνεται δε ότι ο ισχυρισμός της τρίτης εναγομένης ότι δεν έχει υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής καθώς έχει συνάψει σύμβαση με τον Βρετανικό Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης με την επωνυμία «RadioPro LTD», δυνάμει της οποίας η μουσική και τα τραγούδια που εκτελούνται στο κατάστημά της απαλλάσσονται από την υποχρέωση καταβολής πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων, κρίνεται απορριπτέος, δεδομένου ότι, όπως ανωτέρω αναφέρθηκε, η ενάγουσα είναι ο μόνος ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που δικαιούται να εισπράττει το δικαίωμα εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 Ν.2121/1993, στην ελληνική επικράτεια, το οποίο γεννάται αμέσως από και δια της χρήσης των υλικών φορέων ήχου και η αρμοδιότητά της αυτή καταλαμβάνει όλες τις κατηγορίες δικαιούχων που εκπροσωπεί και όλα τα έργα τους. Κατόπιν αυτών των σκέψεων το παρόν Δικαστήριο δεν θεωρεί αναγκαίο να αναβάλλει την έκδοση

οριστικής απόφασης κατ' άρθρο 249 ΚΠολΔ μέχρι το πέρας της δίκης που ανοίχθηκε κατόπιν άσκησης αναγνωριστικής αγωγής του κατά της νυν ενάγουσας ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ενόψει και του ήδη επαρκούς νομικού και αποδεικτικού υλικού που ελήφθη υπόψιν. Εξάλλου, ο ισχυρισμός της τρίτης εναγομένης ότι τυχόν δικαίωμα της ενάγουσας για διεκδίκηση αμοιβής για το διάστημα από το έτος 2016 έως και το έτος 2021, που ασκείται για πρώτη φορά με την κατάθεση της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, έχει κατ' άρθρο 281 αποδυναμωθεί, άλλως έχει δημιουργηθεί η πεποίθηση και βεβαιότητα σε κάθε τρίτο ότι δεν προτίθεται να το ασκήσει, που επιχειρείται να στηριχθεί στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος, διότι τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν συγκροτούν το πραγματικό του ως άνω κανόνα δικαίου, διότι ουδόλως περιγράφουν μεταβολή της συμπεριφοράς της καθ' ης. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικώς, όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τη δημιουργία μιας αξίωσης μέχρι την άσκησή της, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή, με επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο, μιας κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ιδιαίτερες συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο. Μόνη η μακροχρόνια αδράνεια του δικαιούχου, ακόμη και όταν δημιούργησε την εύλογη πεποίθηση στον υπόχρεο ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα ή ότι δεν πρόκειται να ασκηθεί, δεν αρκεί για να καταστήσει καταχρηστική τη μεταγενέστερη άσκηση αυτού. Απαιτείται να συντρέχουν, προσθέτως, ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, προερχόμενες, κυρίως, από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου και του υπόχρεου, ενόψει των οποίων και της αδράνειας του δικαιούχου η επακολουθούσα άσκηση του δικαιώματος, τείνουσα στην ανατροπή της επί μακρόν διαμορφωθείσας κατάστασης, να εξέρχεται των υπό της ανωτέρω διατάξεως διαγραφομένων ορίων. Η αδράνεια του δικαιούχου, που δεν είναι απαραίτητο να προκαλεί αφόρητες ή δυσβάστακτες για τον υπόχρεο συνέπειες, αρκούσης της επελεύσεως δυσμενών απλώς για τα συμφέροντά

ο φύλλο της υπ' αρ. 46 /2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

του επιπτώσεων, πρέπει να υφίσταται επί μακρό χρονικό διάστημα, πλην έλασσον του διά την παραγραφή του δικαιώματος υπό του νόμου προβλεπομένου, από τότε που ο δικαιούχος μπορούσε να ασκήσει το δικαίωμά του (ΟΛΑΠ 8/2001, ΟΛΑΠ 17/1995, ΟΛΑΠ 62/1990). Στην προκειμένη περίπτωση ωστόσο, ούτε για μακρόχρονη αδράνεια γίνεται λόγος, ούτε ορισμένες ενέργειες της ενάγουσας παρατίθενται, από τις οποίες να προκύπτει η αδράνειά της να ικανοποιήσει το δικαίωμά της, ούτε μεταβολή στάσης περιγράφεται. Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε ορισμένη και νόμιμη, να γίνει δεκτή και ως ουσία βάσιμη, να καθοριστεί στο προαναφερόμενο ποσό η εύλογη αμοιβή που οφείλει έκαστος των εναγομένων να καταβάλει στην ενάγουσα για την ένδικη αιτία, καθώς και να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν σε αυτήν την εν λόγω αμοιβή, ανερχόμενη για τον πρώτο εναγόμενο στο ποσό των 425 ευρώ, για την τρίτη εναγομένη στο ποσό των 500 ευρώ, και για την τέταρτη εναγομένη στο ποσό των 1.000 ευρώ, τα ανωτέρω, δε, ποσά νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, με το νόμιμο τόκο από την εξόφληση της επιδικαζόμενης αντίστοιχης κύριας οφειλής, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό, απορριπτομένου ως ουσιαστικά αβάσιμου του παρεπομένου αιτήματος της ενάγουσας όπως κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή, δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκαν εξαιρετικοί λόγοι προς τούτο (άρθρα 907, 908 ΚΠολΔ). Τέλος, πρέπει να οριστεί το προκαταβλητέο παράβολο σε περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας από την τέταρτη των εναγομένων (άρθρα 501, 502 παρ. 1, 505 παρ. 2 ΚΠολΔ), και να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, λόγω της ήττας τους (άρθρα 63B Ν. 2121/1993, 176, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ την αγωγή μη ασκηθείσα ως προς τον δεύτερο των εναγομένων.

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της τέταρτης των εναγομένων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο για την άσκηση ανακοπής ερημοδικίας από την τέταρτη των εναγομένων στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που οφείλουν να καταβάλουν οι εναγόμενοι για την εκ μέρους τους δημόσια παρουσίαση έργων των δικαιούχων των συγγενικών αυτών δικαιωμάτων-μελών της ενάγουσας στις επιχειρήσεις τους, για τον πρώτο εναγόμενο, κατά το χρονικό διάστημα από τον Οκτώβριο του έτους 2016 έως και το έτος 2021 στο ποσό των τετρακοσίων είκοσι πέντε (425) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, για την τρίτη εναγομένη, κατά το χρονικό διάστημα των ετών 2016-2021 στο ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, και για την τέταρτη εναγομένη, κατά το χρονικό διάστημα των ετών 2016-2021 στο ποσό των χιλίων (1.000) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους εναγόμενους να καταβάλουν στην ενάγουσα, ο πρώτος εξ αυτών το ποσό των τετρακοσίων είκοσι πέντε (425) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, με το νόμιμο τόκο από την εξόφληση της επιδικαζόμενης αντίστοιχης κύριας οφειλής ύψους 425 ευρώ, η τρίτη εξ αυτών το ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, με το νόμιμο τόκο από την εξόφληση της επιδικαζόμενης αντίστοιχης κύριας οφειλής ύψους 500 ευρώ, και η τέταρτη εξ αυτών το ποσό των χιλίων (1.000) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 24%, με το νόμιμο τόκο από την εξόφληση της επιδικαζόμενης αντίστοιχης κύριας οφειλής ύψους 1.000 ευρώ.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους εναγόμενους στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων πενήντα (350) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην στις15/2/.....2024, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

46
ο φύλλο της υπ' αρ. /2024 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Αθηνών (Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών, Τμήμα Αμοιβών).

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ